

Moravia Divide 2026

Tak opět po roce mám zabaleno a vyrážím směr Račí údolí v Javorníku v Rychlebských horách. Postupně se ve vlacích potkávám s dalšími bikepackery a z poslední vlakové zastávky Lipová lázně vyrážíme na kolech do místa startu.

Rychlá prezentace, nafasování trackerů, pokec se známými. Pro jistotu jsem se ubytoval v chatce s Alešem Daňkem a Kolouškem (Jan Havránek - Vrána), abych se ještě před závodem dobře a v teple vyspal. Poslechl jsem si pár zajímavých přednášek s promítáním ze světových bikepackingových akcí. Na nějakou pařbu jsem se vykašlal, přeci jenom už mám svůj věk a musím se šetřit. Jinak k tomu přistoupili jiní borci. Koloušek se dopotácel v noci a ihned začal strašně chrápat. Z vedlejší chatky č.6 se šel v noci borec vyčůrat, pak vlezl do naší chatky č.5 a lezl na

palandu nade mnou, kde spal Aleš.

Chvilí se s námi dohadoval, že tam bydlí, ale nakonec se odporoučel jinam.

Ráno u nás hledal zapomenuté pantofle.

29.5.2026 - den 1. pátek 8:00hod.

Ráno se kupodivu stíhá start v 8:00. Začíná se dlouhým, známým, stoupáním Račím údolím až na hraniční Hřebenovku. Je to nekonečné stoupání po pěkné šotolinové cyklostezce. Za zhruba 15km musíme nastoupat nějakých 600m. Ve stoupání se peleton pěkně roztrhá. Krása střídá nádheru. Nebe bez mráčku, slunce svítí a přitom je příjemně chladno. Výhledy jsou úžasné. Jedu víceméně sám a užívám si to.

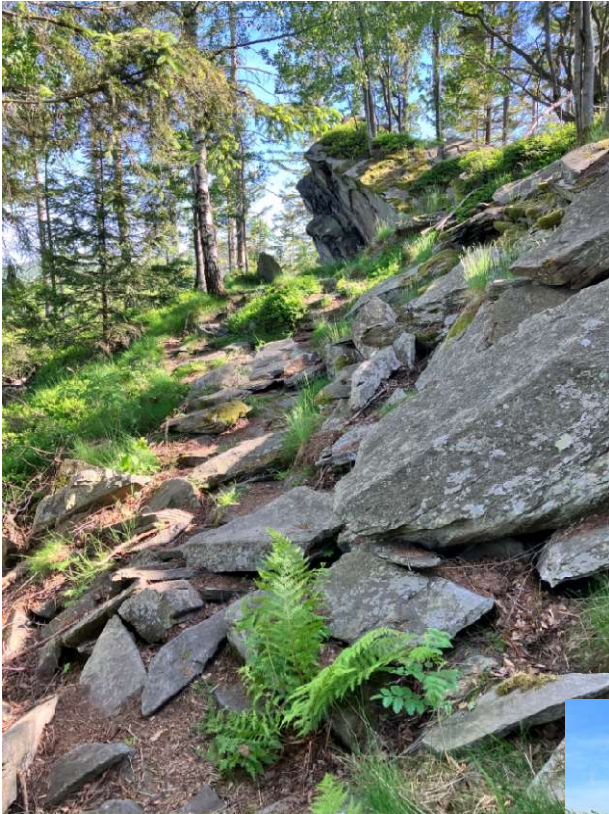
Sjíždím z Rychlebských hor, podél Stříbrného potoka, míjím zatopený žulový lom Rampa, kde se dá skákat do vody až ze 16m vysoké skály. Následují Rychlebské singletraily podél Černého potoka. Úžasné scenérie a zábavná jízda. Bohužel jsem se dostal do vláčku 5 závodníků, takže nemohu zastavit na focení a ani nemohu jet své tempo. To už ale vjíždím do Zlatohorské vrchoviny. Na říčce Olešnici projíždím zlatokopeckým skanzenem s vodními mlýny a následně uzoučkou pěšinkou podél náhonu k mlýnům mířím do Zlatých Hor. Je to trochu o hubu, navíc jedu

s Baldou, se kterým jsem absolvoval na loňských mílich svůj fatální pád. Je už hrozné vedro a začínají mě trápit křeče z vnitřní strany stehien. Obvykle se doma týden před akcí láduji magnéziem, tentokrát jsem na to zapomněl. Ve Zlatých Horách je u trasy domluvené občerstvení. Doplním vodu a ionťák, zhltnu vývar a sám pokračuji dál. Čeká mě šílená prasárna – výstup na Biskupskou kupu výšky 889mm.

Zpočátku jedu po asfaltu, pak se to mění v kamenitou cestu a sklon se výrazně zvětšuje. Přejmenuji si to na Ďábelskou kupu. Stěží tlačím, 100m přede mnou vidím tlačícího kolegu, to samé 100m za mnou. Jediné potěšení je, že je nahoře pěkná rozhledna. Sjedou do sedla Petrovy boudy a opět tlačím do dalšího kopce. Nahoře mě čeká horolezecká vložka s nošením kola na zádech – nahoru i dolů. Jet ani tlačit se to nedá.

Za odměnu ale následuje úžasná hřebenová cesta s nádhernými výhledy přes Solnou horu kolem Vrbna pod Pradědem do Karlovic, kde je první oficiální RestPoint v hospůdce U rybníčku.

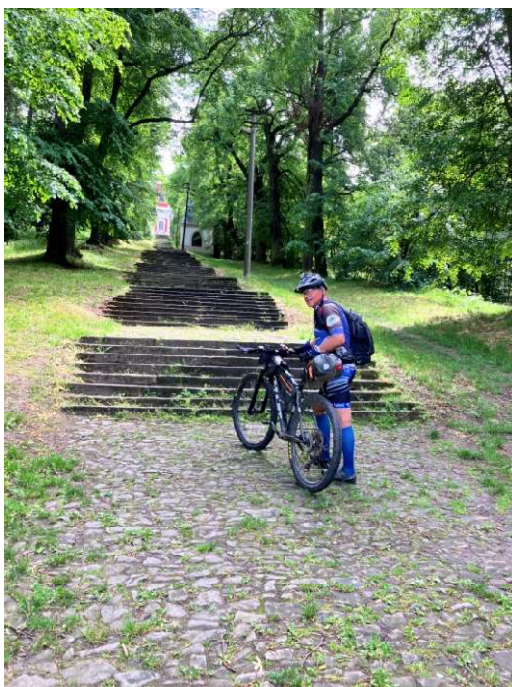
Sjíždím se s Alešem.

Hospůdka je již vyžraná od borců přede mnou, tak si dávám jedinou polévku, kterou ještě mají – česnečku. Dojel jsem tam na 93.místě. Pokračuji dál přes Albrechtice až do Jindřichova, kde je možnost spaní v tělocvičně. To už jedu stále s Alešem. Já bych chtěl spát venku, Aleš ne. Tak se nakonec podřídím a jdeme do tělocvičny. Tam absolvujeme noc hrůzy. Těsně za mou hlavou se uložil drobný dredatý cyklista a okamžitě začal strašně chrápat.

Na mlaskání ani bouchání do podlahy nereagoval, tak jsem se přesunul se spacákem jinam. Jenže v tělocvičně bylo chrápalů víc, navíc začali dojíždět další závodníci, kteří nám neumožnili klidný spánek. Nikdy více hromadné spaní!

Ujel jsem 172km, nastoupal 3671výšk.metrů a na cestě jsem byl od 8:00 do 23:30.

30.5.2026 – den 2. sobota. Vstávám brzy a jsem nevyspalý. Rychle balím a s Alešem vyrážíme. Od teď už pojedeme spolu až do cíle. Začalo drobně pršet, ale je docela teplo. Míříme do Polska, projíždíme město Prudnik a přes Osoblahu míříme na Hraniční vrch s další rozhlednou. Dolů jedeme po upraveném singletrailu, ale v dešti si ho moc neužíváme, klouže to. Jsme opět u Albrechtic a dokončujeme „Osoblašský okruh“. Bylo to většinou po pěkných cyklostezkách, ale rozhodně to nebylo po rovině. Potřebujeme se někde najíst, ale nic po cestě není. Dojíždíme proto až do Krnova, kde kousek od trasy nacházíme restauraci.

Právě včas, protože drobný déšť se změnil v pořádný chcanec. Vývar s knedlíčky a kuřecí salát mě staví na nohy. S plnými břichy stoupáme na rozhlednu Cvilín a pak na rozhlednu Hanse Kudliča. Naštěstí přestalo pršet. Míříme k Slezské Hartě. Cesty jsou ale hrozně únavné psychicky i fyzicky. Je to stále dokola nahoru dolů přes všechny možné kopce v okolí. Navíc se stále střídají asfalty, šotolinky a rozbité šutračky, ze kterých bolí zadek. Chytáme první krizi a dáváme si 10 minut spánku na betonovém propustku. Křeče mě stále trápí. Z iontového nápoje v camelbaku mám už po neustálém dolévání vody homeopatický iontáček. Konečně Harta a občerstvení na koupališti. Párek v rohlíku a vychlazená desítka místo iontáčku. Cesty by to byly pěkné na bikovou vyjížďku, ale v únavě, s bagáží a 18 hodin denně to není nic moc. Dojíždíme do Budišova nad Budišovkou a stoupáme na rozhlednu Halaška. Chceme jít brzy spát, tak po 22hod. hledáme místo na spaní. Aleš se uloží v myslivecké kazatelně, já ještě kousek popojedu a uléhám v husté smrčíně.

Ujel jsem 177km, nastoupal 2947 výšk.metrů a na cestě jsem byl od 4:16 do 22:12

31.5.2026 – den 3. neděle.

Ráno se probouzím vyspalý bez budíku dokonce ve 3:30. Ve spacáku posnídám ze zásob, zabalím a vyrážím. Kus za sebou si všímám světýlka – samozřejmě je to Aleš. Takže se opět sjedeme. Trasa nás vrací opět do Budišova nad Budišovkou, kde je druhý RestPoint v kempu. Dojíždím na 82.místě. Trasa tady dělá okruh. Dáváme si ranní

polévku a čaj. Dozvídáme se o nefér jednání několika závodníků, kteří si tady nechali bagáž a celý okruh si odjeli nalehko za 2 hodiny. My jsme ho jeli v součtu přes 4 hodiny. Nedalo mi to a napsal jsem na WhatsAppovou skupinu MoraviaDivide svůj názor. Počasí se zase změnilo, neprší, ale je +35°C. U vojenského újezdu Libavá tlačíme po asfaltu do šíleného kopce, na 1km asi 300m převýšení. V Odrách nás zachraňuje vietnamský kráček, kde doplňujeme zásoby jídla a pití. Projíždíme Fulnek kolem oblíbených Čížových památek. Pak začíná peklo po rovině. Podél Husího potoka po zarostlých loukách při teplotě +35°C. Vůbec to nejede. Usínáme za jízdy. Není žádná možnost jídla. Konečně Štramberk a restaurace na náměstí, kde už sedí Balda. Už prý ochutnal tři speciály minipivovárku. Já si dám halušky a jeden speciálek. Čeká nás vynesení kola po dlouhých schodech k Trůbě. Nemůžu to udýchat. Dalo by se to vyjet po cestě, ale Číža nám naordinoval děsné schody.

V Kopřivnici se svezeme opět po singletrailu nahoru i dolů. Je to jezdivé a tak je to vítané zpestření. Konečně dojíždíme do Frenštátu pod Radhoštěm v Moravskoslezských Beskydech. Projíždíme Radegastovy okruhy s několika nepříjemnými nebezpečnými úseky nad vodou. Hodně mi to připomíná místo, kde jsem se rozbil na loňských mílích. V hospůdce na konci okruhů se nás sjíždí pět. Dáváme si tlačenu a pivo. Čeká nás asfaltový výšlap na Pustevny. Řekl jsem si, že to zkusím celé vyjet a jako jedinému se mi to povedlo.

Průměrnou rychlostí 6km/hod. jsem se vyhrabal nahoru. Balda mě opět počastoval svou oblíbenou hláškou „šlapeš jak šlapací stroj Minerva“. Už se stmívalo, všechno bylo zavřené, k dispozici byl pouze automat.

Dáváme dohromady všechny drobné a hážeme je do automatu. Vydolovali jsme z něj alespoň pár piv. Jen Baldovi to ukradlo 50Kč. Z Pusteven jedeme už potmě krásnou traverzovou cestou. Jede nás pět a začínáme hledat místo na spaní. Potřebujeme střechu, v noci má prý být bouřka. Balda hlásí defekt, takže v noci musí opravovat – do bezdušáka dává duši.

Střechu nenacházíme. Rozděluje se na dvě skupinky, protože najít místo pro pět lidí je málo pravděpodobné. S Baldou a Alešem dojíždíme o půlnoci k hotelu Sůkenická kousek pod rozhlednou Čarták. Tam nacházíme velký přístřešek s krbem. Nezdržujeme se a rychle si usteleme si na stolech.

V nohách mám 174km, nastoupáno 3660 výšk. metrů a na cestě jsem byl od 4:14 do 23:58

1.6.2026 – den 4. pondělí

V noci nebyla bouřka, ale ve 3:00 přišel déšť. Dobře, že jsme byli pod střechou. Po včerejším vedru se ochladilo a prší. Počasí si s námi pěkně hraje. Po mokrém BikeTrailu Valašsko sjíždíme do údolí. Jedeme hodně opatrně, protože to klouže. Zase do kopce. Déšť, bahno. Sundávám brýle s dioptriemi nablízko a věším je na popruh batohu. V dešti jsou mi na nic. Po pár kilometrech zjišťuji, že je nemám. Od té doby jsem na blízko slepý a blbě vidím na navigaci. Ve Velkých Karlovicích snídáme na benzínce. Horká čokoláda a párek v rohlíku mi pomůže. Pak zase ztrácíme Baldu, zapadl do další benzínky u silnice. Jedeme poměrně dlouho po cyklostezce podél Vsetínské Bečvy. Z poklidného tempa nás vyvedou až Čertovy skály u Lidečka. Docela slušné lezení po mokrých skalách. Vyhlídky nic moc, protože je zamženo. Pokračuje únavná cesta po rozbahněných cestách Hostýnsko-vsetínské hornatiny.

V Luhačovicích nás čeká poslední, třetí, RestPoint. Dojždím na 60.místě. Je to v místní burgrárně U koňa. K jídlu není moc na výběr, tak si dávám můj první životní burger. Špatně se to jí, jsem špinavý jako prase a chuťově mě to

nijak nenadchlo. Vyrážíme dál a čeká nás bahnitě peklo. Už přší jen občas, ale polní cesty ve Vizovické vrchovině jsou plné lepivého bahna. Jet se nedá, tlačit se nedá. Kola se obalí bahnem a neprojdou vidlicí. Rukama očistíme co nejvíce bahna z kol a přelézáme plot pastviny a tlačíme v trávě. Tam to docela jde. Kola se v trávě i trochu očistí.

Dojždíme do Uherského Hradiště. Tam nás odchyťává Míra Hruška z mílí a zve nás na občerstvení. Krabice řízků, krabice štrůdlu, pivo. Navíc nutný přípitek rumem na shledání. Objevuje se tam Klárka a Tomáš Novotní. Sledovali naše trackery na Followme. Milé setkání. Vyrážíme na myčku, takhle se dál nedá jet, v kole vše vrže a skřípe. Cestou od myčky nás odchyťává Míra Hruška mladší. Musíme si s ním

připít výbornou slivovicí. Hradiště nás pěkně zdrželo, nešlo se odtamtud utrhnout. Valíme dál potmě podél Moravy. Padla hustá mlha a od vody je pěkná zima. Pak jedeme hnusnou zarostlou pěšinkou podél rybníků u

Uherského Ostrohu. Pak zase chvíli podél Moravy. Projíždíme vinice u Bzence a nacházíme altán uprostřed vinic. Sice už tam jeden borec leží, ale my už dál nemůžeme. Omlouváme se, že ho rušíme a uléháme.

Ujel jsem 164km a nastoupal 2489 výšk. metrů. Jel jsem od 4:20 do 23:35

2.6.2026 – den 5. úterý

Čeká nás posledních 105km. Naštěstí už zase neprší, ale je mlha a zima. Kola se stále obalují bahnem, takže myjeme, kde se dá – u pumpy, u sudu s vodou, jednou jsem kazetu musel počúrat. Sotva kolo trochu očistíme, vjedeme do dalšího bahna nebo lepivého písku. Naštěstí

začíná hřát slunce a cesty se trochu vylepšují. V Mutěnicích se stavujeme v občůdku a snídáme. Rybí salát, dva rohlíky a kefir to jistí. Přijíždí Balda, takže zase pojedeme ve třech. Jedeme vinařskou oblastí mezi Kyjovskou pahorkatinou a Dolnomoravským úvalem. Míjíme rozhlednu Na Podluží. Nádherné vinice a vesnice se sklípky. Je dopoledne, takže sklípky jsou zavřené. Konečně v Rakvicích nacházíme otevřené vinařství Pavla Bindera.

Mám 65. narozeniny, tak si dáváme společně lahvinku bílého a domácí paštiku a relaxujeme na sluníčku v křesílkách. Do cíle je to už kousek.

Přítlucká hora s rozhlednou Maják, pak rozhledna Dalibor a už jedeme podél nádrže Nové Mlýny. Nudné cesty v CHKO Soutok, zámek Lednice a přes Lednicko-Valtický areál do Břeclavi.

Cíl ve 13:34 po 4 dnech, 5 hodinách a 34 minutách na 58. místě. Je nádherné počasí, odhazujeme kola, a zasedáme v cílové restauraci Cyklosféra na měkké polštářky.

Nějaké pívko, úžasná vepřová žebírka a plánování cesty domů. Žádná velká pařba se nekoná. Všichni, co jsou tady, jsou trochu přimřelí. Spíše jen pokec o trase a zážitcích. Přijíždí se na nás podívat kamarád Patrik Bauer. Těšil se, měl jet také, ale musel na operaci s kolenem.

Trasa byla opět úžasná. Pár míst se sice opakovalo z minulých ročníků, ale nebylo jich moc. Nádherná příroda, spousta památek a pro mě 10 nových rozhleden. Jen to počasí si s námi docela pohrálo. Stříдалo se vedro s deštěm a déšť způsoboval bahno. To bahno bylo asi nejhorší, trpělo kolo a tím i moje duše.

Ujel jsem 105km a nastoupal 1009 výšk. metrů.

Jel jsem od 4:40 do 13:34

Výsledný čas **4dny, 5hodin a 34 minut** (101hod. 34min.)
Celkem jsem ujel **792km** a nastoupal **13776** výškových metrů.
Oficiální výsledky zatím nejsou.

Neoficiálně startovalo asi 156 závodníků, do cíle dorazilo asi 121závodníků, 35vzdalo.

Neoficiální výsledky:

**Celkově jsem se umístil na 58. děleném místě (dojeli jsme ve třech s Alešem a Baldou),
v kategorii 50+ na 16. místě z 50 (z toho 10nedojelo).**

Závěrečná vepřová žebra s Alešem a Paťou v Cyklosféře v Břeclavi.

Teď mám týden na regeneraci kola a těla. V úterý 9.6.2026 v 16:00 startuji na Toulání. Tentokrát se pojedou Krušné hory a tam se docela těším. Jede se buď Touláníčko – 500km, nebo Toulání – 800km. Ještě nevím, co pojedou. Cíl by měl být do 20:00 v sobotu, což jsou pouhé 4 dny jízdy a to je pro mě docela fofr.